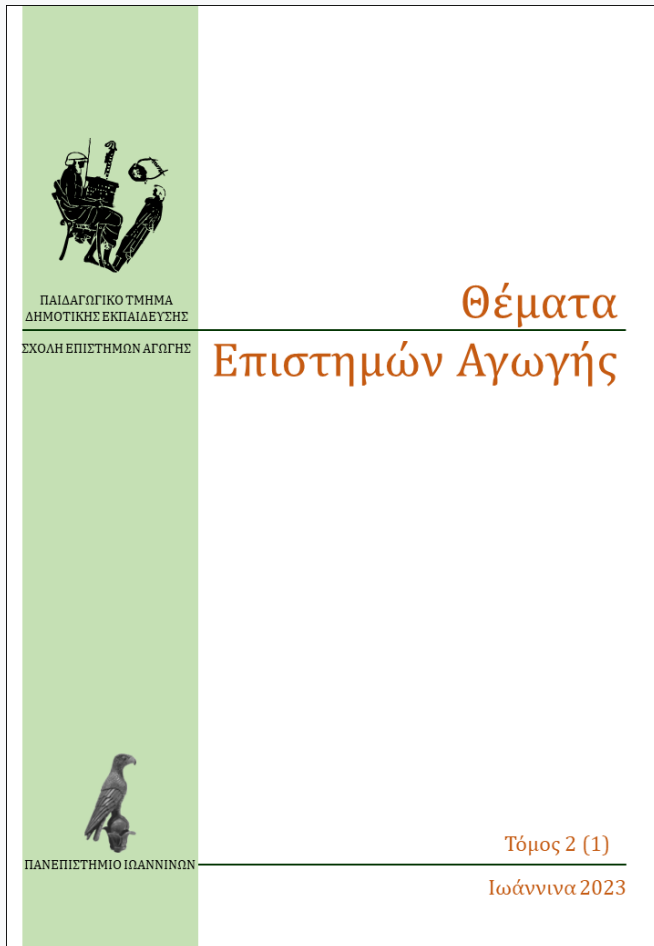

Θέματα Επιστημών Αγωγής

Τόμ. 2, Αρ. 1 (2023)

Συμμετοχή στο Φεστιβάλ Αλληλεγγύης Παραμυθιών

Ελένη Καρασαββίδου

doi: [10.12681/thea.34240](https://doi.org/10.12681/thea.34240)

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καρασαββίδου Ε. (2023). Συμμετοχή στο Φεστιβάλ Αλληλεγγύης Παραμυθιών: Ο Γιόμο και το Ποτάμι. *Θέματα Επιστημών Αγωγής*, 2(1), 100–102. <https://doi.org/10.12681/thea.34240>

Συμμετοχή στο Φεστιβάλ Αλληλεγγύης Παραμυθιών Ο Γιόμο και το Ποτάμι

Ελένη Καρασαββίδου
ekarasavvidou@uoi.gr

Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Εισαγωγή

Όπως έχει γραφτεί σκοπός της Εκπαίδευσης είναι να μετατρέψει τους (αυτοαναφορικούς μας) καθρέφτες σε παράθυρα, να δούμε αληθινά τον κόσμο, να επενεργήσουμε πάνω του. Με αυτό το σκεπτικό ομάδα φοιτητών και φοιτητριών του Τμήματός μας με τη συνεργασία των Εργαστηρίων Μουσικής και Γλώσσας, Γλωσσικής Διδασκαλίας και Πολιτισμού, συμμετείχε με μεγάλη επιτυχία στο Φεστιβάλ Αλληλεγγύης Παραμυθιών και παρουσίασε το έργο «Ο Γιόμο και το Ποτάμι» στο Θέατρο Παραμυθιάς στην Αθήνα. Η δράση προβλήθηκε από ιστότοπους, ραδιόφωνα και εφημερίδες των Ιωαννίνων και των Αθηνών, με σκοπό τη συμβολή, στον βαθμό που μας αναλογεί, στη σύνδεση του Τμήματός μας με την ευρύτερη κοινωνία.

Έχοντας ως δεδομένο πως το Φεστιβάλ Αλληλεγγύης Παραμυθιών πραγματοποιείται (τελεί υπό την αιγίδα της Unesco, του Υπουργείου Πολιτισμού κι έχει ως χορηγό Επικοινωνίας την ΕΡΤ) από ερασιτεχνικές ομάδες, οι οποίες κατόπιν παρουσιάζουν τα έργα που ανεβάζουν σε ιδρύματα στο πλαίσιο μιας συμπεριληπτικής παιδαγωγικής, μεταφέραμε στη συνέχεια, το έργο με την πολύτιμη βοήθεια της κυρίας Ειρήνης Νικολάου, στη Μονή Δουραχάνης, και η αντίδραση των παιδιών και των εκπαιδευτικών που φιλοξενούνται εκεί 'αποτυπώθηκε' βαθιά μέσα μας, θυμίζοντάς μας τα πιο ουσιαστικά προτάγματα της Παιδαγωγικής.

Παρουσιάζοντας το έργο

Η μόνη αληθινή συνείδηση της (προ)ιστορίας είναι η τραγική, έγραψε ο Αντόρνο, μιλώντας για τις, όπως τις ονόμαζαν τότε, προ ανθρώπου κοινωνίες, και πάνω απ' όλα για την εποχή και την ιδεολογία που πίστευε ότι μπορούσαν να τις δημιουργήσουν. Τώρα πα προστίθενται στην τραγικότητα η απόσυρση, η οπισθοχώρηση και της πράξης και της ιδεολογίας, μέσα από τις οποίες η τραγικότητα θα αφαιρούνταν, αφού, για μια ακόμη φορά, οι κάθε είδους μεγαλοστομίες αποδείχθηκαν «κενές». Είναι μ' έναν τρόπο σαν αυτό που βαραίνει τον Σίυφο, περισσότερο από όλα, η έλλειψη βαρύτητας του βράχου, το θεαματικό τελετουργικό πάνω-κάτω, ακριβώς επειδή ξέρει πως ο βράχος είναι από 'πρες παπιά'.

Κι όμως! Η Παιδεία και η Τέχνη επιμένουν. «Πρέπει να φανταστούμε τον Σίυφο ευτυχισμένο!», δήλωσε ο Καμί, μιλώντας για μια φύση ανθρώπινη που αρνείται να παραδοθεί κι ας είναι τα όνειρά της από ουρανό μα τα φτερά της από χώμα. Θα έρθει η ώρα και η ανθρωπότητα θα προσπαθήσει ξανά. Είναι άλλωστε η ίδια ανθρωπότητα που μίλησε γι' αυτό στην κρυφή γλώσσα με την οποία δημιουργεί τις ανθρωπολογικές σταθερές που ξεπερνούν τόπους και χρόνους (μεταφέροντας «το μήνυμα» σε αυτιά τόσο διαφορετικά μα και τόσο ίδια), με άλλα λόγια στα λογοτεχνικά μοτίβα και στους χιλιάδες μύθους. Ένας από αυτούς είναι κι ο μύθος του ποταμού που έχασε τον δρόμο του, από τη γεμάτη μεγαλόπρεπη οικονομία εκφράσεων γη της Αφρικής: 'Τα ποτάμια πάνε πάντα προς τη θάλασσα. Όσα εμπόδια κι αν βρουν. Γεγονός που το κάναμε, και δίκαια, χαρακτηριστικό της ανθρωπίνης

εμμονής για κάτι καλύτερο, σημάδι της ανθρώπινης εποποιίας για έναν κόσμο λιγάκι πιο ανεκτικό».

Τι θα συμβεί, λοιπόν, εάν ένα ποτάμι, που πάνω στην σκηνή πηγάζει από 'μια στάμνα', μνεία στον μύθο του Δαναού και των κοριτσιών του, χάσει τον δρόμο του; Εάν 'δείχνει να χάνονται στην έρημο τα νερά του;' Αυτό θα ανακαλύψει, μέσα από επιλογές και πράξεις, ο Γιόμο, ο ήρωας του υπέροχου αφρικάνικου παραμυθιού που έφερε στο προσκήνιο η Λότι Πέτροβιτς Ανδρουτσοπούλου. Όσοι/ες επιμένουν να αγωνίζονται για κάτι καλύτερο στη ζωή, σε μια αίθουσα διδασκαλίας, σε μια σκηνή θεάτρου, σε ένα εργοστάσιο ή σε μια γειτονιά, ας θυμούνται τον μύθο του ποταμού που έχασε τον δρόμο του. Θυμίζει πως, παρά τις διακλαδώσεις, κανένα ποτάμι (απ' τα πολλά που δικαιούται να έχει μια πολύχρωμη ανθρωπότητα, αφού οι μονόδρομοι βλάπτουν) δεν χάνει τον δρόμο του. Κι αυτό, δεν είναι μύθος.

Συντελεστές

- Έπαιξαν (αλφαβητικά): Δημήτρης Ανδριανόπουλος, Ραφαέλλα Κουζαλή, Χρυσάφενια Σιναϊνού.
- Τραγούδησαν: Δημήτρης Θεοδωρακόπουλος, Αναστασία Ζώη, Σοφία - Σπυριδούλα Ζώη, Εριέττα Κέλλη, Ειρήνη Νικολάου.
- Τα τραγούδια δραματοποίησαν: Ναούμ Κουτσώνας, Υίνγκ Λι, Βασιλική Τερζή, Φωτεινή Πανταζή, Ευαγγελία Ράλλη, Άννα Τασούλη, Βασιλική-Ευαγγελία Τιάντση, Αλεξάνδρα Φώτη, Μέλη της Χορωδίας και φοιτητές/τριες του Εργαστηρίου Μουσικής του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.
- Χορογραφίες: Φωτεινή Τσιτσιγιάννη.
- Μουσική: Ειρήνη Νικολάου.
- Στίχοι: Ειρήνη Νικολάου, Ελένη Καρασαββίδου.
- Σύνθεση/μετατροπή κειμένου/σκηνοθετική παρέμβαση: Ελένη Καρασαββίδου.

Ευχαριστίες

Ιδιαίτερες Ευχαριστίες στο Θέατρο Παραμυθιάς για το Φεστιβάλ Αλληλεγγύης, στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων για την παραχώρηση της αίθουσας Λόγου & Τέχνης «Δημήτρης Χατζής», στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, και στα Εργαστήρια «Μουσικής» και «Γλώσσας, Γλωσσικής Διδασκαλίας και Πολιτισμού» που συνέπραξαν, στην Αλ. Τσομπανάκη για την αποδοχή, στο Άνθος - Μορφωτικός & Πολιτιστικός Σύλλογος Ιεράς Μονής Δουραχάνης για την συνεργασία, στη ΘΕΣΠΙ (Θεατρική Συντροφιά Πανεπιστημίου Ιωαννίνων) για τη χρήση του χώρου, στην κυρία Ειρήνη Νικολάου, υπεύθυνη του Εργαστηρίου Μουσικής, στην κ. Σμαράγδα Παπαδοπούλου, (τότε) υπεύθυνη του Εργαστηρίου Γλώσσας, Γλωσσικής Διδασκαλίας και Πολιτισμού, στην κ. Φωτεινή Τσιτσιγιάννη για την χορογραφία, στην κ. Ειρήνη Σιναϊνού για την προσφορά της στολής, στην κ. Μεταξούλα Μανικάρου για τη Φιλολογική Επιμέλεια, στην κ. Β. Γκόρου για την προβολή στην ΕΡΑ Ιωαννίνων, στον κ. Γκόντζο για την προβολή του στο Δημοτικό Ραδιόφωνο Ιωαννίνων και για τη δημιουργία βίντεο στο κανάλι του σταθμού στο youtube, στο tnxs.gr και στην Εφημερίδα των Συντακτών, στη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ιωαννίνων και στην κ. Αγλαΐα Ντόκα, ΠΕ70, Συντονίστρια Εκπαιδευτικού έργου ΠΕΚΕΣ Ηπείρου, σε όλους/ες που συνέβαλαν ως συντελεστές ή θεατές και φυσικά στο Τμήμα για την αποδοχή της πρότασης.

Ναι, η Παιδεία όταν συνομιλεί με την κοινωνία, παραμένει (για να θυμίσουμε τον Ν. Μαντέλα) το σημαντικότερο όπλο που έχουμε για ν' αλλάξουμε τον κόσμο...

Αναφορά στο άρθρο ως: Καρασαββίδου, Ε. (2023). Συμμετοχή στο Φεστιβάλ Αλληλεγγύης Παραμυθιών. *Θέματα Επιστημών Αγωγής*, 2(1), 100-102.

<https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/thea>